

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 14 MAART 2006

S.R. 198

De Rechtbank van Eerste Aanleg, zitting houdende te Veurne, Provincie West-Vlaanderen, tiende kamer, rechtsprekende in correctionele zaken, heeft het volgende vonnis verleend :

bulletin

IN ZAKE VAN HET OPENBAAR MINISTERIE, waaraan zich gevoegd hebben :

— — — — — , wonende te

burgerlijke partijen, hebbende als raadsman Mr , advocaat te

T E G E N :

geboren te op , bouwkundig ingenieur, wonende te

beklaagde, niet-verschijnende, hebbende als raadslieden
Mr , advocaat te en
Mr , advocaat te

Not.nr.

Uit hoofde van:

A. Bij inbreuk op de artikelen 44 § 44 § 1-1°, 45 §4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 §1, 43 §4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, geëccördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en

uiddrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), *in casu op de grond gelegen te*
ten kadaster gekend onder , *in eigendom toebehorende aan*

tot 09/10/2003 en sedertdien toebehorende aan

(VG) - (1/2 EB) - 1/2 BE)
en onder in eigendom toebehorende aan

volgende constructies te hebben opgericht namelijk:

1. betreffende de poortsteunen:

een rechterpoortsteun te hebben geplaatst verankerd in beton in strijd met de bekomen regularisatievergunning d.d. 26.06.1997 die voorzag in het bouwen van een rechter poortsteun geplaatst in de zone N (natuurgebied) uitgevoerd in prefab en onverankerd.

2. betreffende het terras:

een houten terras te hebben gebouwd (aan de zijkant zien we de betonnen steunen waarvan enkel het gedeelte niet in natuurgebied werd vergund).

3. betreffende de houten wand:

een houten wand te hebben opgetrokken aan het terras aangebouwd in natuurgebied met een hoogte van 1.90 meter.

4. betreffende het toegangspad:

een pad van de oprit naar het terras te hebben aangelegd in klinkers in natuurgebied.

5. betreffende de betonplaat:

een betonplaat voor een hondenhok te hebben gegoten in de tuin in natuurgebied (afmetingen betonplaat: 4,30m op 2,30m).

6. betreffende de onverharde parkeerstrook:

in natuurgebied een stuk grond te hebben gebruikt als parkeerplaats voor voertuigen.

te in de periode gaande van 15.02.1996 tot en met 24.03.1997

de feiten sub A thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 149-9° lid, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

Met de omstandigheid dat de in verdenking gestelde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit (zaakvoerder van) onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt.

B. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uiddrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te

hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu

1. op het sub A (A1 t.e.m. A6) omschreven terrein de onder tenlastelegging A omschreven constructies

te in op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 25/03/1997 tot 24/02/1998

2. en de sub A (A1 t.e.m. A6) en B.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te in de periode gaande van 24/02/1998 tot en met 30/04/2000.

De feiten onder de tenlastelegging B thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999).

Met de omstandigheid dat de inverdenkinggestelde een persoon is die wegens zijn beroep of activiteit (zaakvoerder van) onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te huur zet, verkoopt, of in huur geeft, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstelt of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt.

C. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, in casu door op het terrein omschreven onder de tenlastelegging A (A1 t.e.m. A6) en B.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te in de periode gaande van 01/05/2000 tot de uitvoering van het bevel tot dagvaarding, zijnde 01 april 2004

met de omstandigheid, wat de inverdenkinggestelde betreft, dat het misdrijf gepleegd werd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit (incasu zaakvoerder van) onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop of te huur zetten, verkopen of in verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpen, en/of opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep.

- - -
- - -

Gezien de stukken van de rechtspleging.

Gezien het bevelschrift van de Raadkamer van 4 november 2002 dat de beklaagde voor deze rechtbank verzendt.

Gehoord Mr _____ in zijn middelen en besluiten namens de burgerlijke partijen.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn eis.

Gehoord Mr _____ in hun verdedigingsmiddelen, voorgedragen voor de beklaagde.

Nopens de strafvordering.

Beklaagde wordt ten laste gelegd tijdens de geïncrimineerde periode zoals omschreven in de dagvaarding inbreuken te hebben gepleegd op art. 42, § 1 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening dd. 22.10.1996 (hierna DRO genoemd), thans strafbaar gesteld door art. 99, § 1, 1° lid van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18.05.1999 (hierna DORO genoemd) door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning een aantal werken te hebben uitgevoerd en die beweerdelijk wederrechtelijk verrichte werken in stand gehouden te hebben tot de datum van de dagvaarding, zijnde 1 april 2004.

Beklaagde is zaakvoerder van _____ bouwfirma.

Een rechterpoortsteun te hebben geplaatst verankerd in beton in strijd met de bekomen regularisatievergunning dd. 26.06.1997 die voorzag in het bouwen van een rechterpoortsteun geplaatst in de zone N (natuurgebied) uitgevoerd in prefab en onverankerd

Nadat eerder, op 21.03.1997, een regularisatie-aanvraag werd geweigerd omdat de constructie in natuurgebied lag, verkreeg beklaagde op 26.06.1997 een regularisatie-vergunning onder de voorwaarde vermeld in de hoofding, namelijk uit te voeren in prefab en onverankerd in de grond.

Tijdens de plaatsafstapping op 11.06.2004 werd vastgesteld dat de poortsteun onverankerd in een prefab-element werd geplaatst conform de regularisatie-vergunning. Beklaagde legt overigens een foto neer van het takelen van een prefab-element.

Uit stuk 10 strafbundel blijkt dat de verbalisant op 19.01.2000 foto's nam van de rechterpoortsteun. Uit die foto's (stuk 18 strafbundel) blijkt dat de rechterpoortsteun reeds toen onverankerd - als prefab-element - aanwezig was.

Er komt dan ook niet bewezen voor dat beklaagde de regularisatie-vergunning niet nakwam. Beklaagde dient vrijgesproken te worden van de in de hoofding vermelde tenlastelegging.

Een houten terras te hebben gebouwd

Beklaagde betwist niet dat een deel van het aanwezige terras werd aangelegd in natuurgebied. Hij houdt voor dat het houten terras enkel bestaat uit losse planken die niet onlosmakelijk vastgehecht werden aan de grond, waardoor het volgens beklaagde geen 'vaste inrichting' kan genoemd worden in de zin van art. 42, § 1, 1° lid DRO.

Nochtans bepaalde het eerste lid van de eerste paragraaf van art. 42 DRO dat een inrichting die op de grond steun vindt ten behoeve van de stabiliteit en bestemd is om ter plaatse te blijven staan, ook al kan zij uit elkaar genomen worden, een vaste inrichting vormt.

Uit het PV van plaatsopneming blijkt dat het terras steunt op houten keeptjes en bijgevolg steunt op de grond.

De constructie werd dan ook wederrechtelijk gebouwd en instandgehouden.

Een houten wand te hebben opgetrokken aan het terras aangebouwd in natuurgebied met een hoogte van 1,90 meter

Ook hier betwist beklaagde niet dat de houten wand indertijd geplaatst en instandgehouden werd zoals in het strafbundel beschreven werd. Zij merkt wel op dat de wand ondertussen werd afgebroken. Uit het PV van plaatsopneming blijkt dat dit gebeurde.

Zoals voor het houten terras stelt beklaagde dat de houten wand niet vergunningsplichtig was omdat de houten wand geen vaste inrichting was in de zin van art. 42, § 1, 1° lid DRO. De houten wand zou los hebben gestaan op een sokkel.

Uit de foto's in het strafbundel (stuk 18) blijkt dat de houten wand steun vond op de grond ten behoeve van de stabiliteit en deel uitmaakte van het terras zodat ze wel een vaste inrichting vormde. Art. 3, 11°, f) van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 14.04.2000, gewijzigd bij het besluit van de Vlaamse Regering dd. 26.04.2002, kan geen toepassing vinden daar de terrasmuur hoger was dan 1,2 meter.

De houten wand werd dan ook wederrechtelijk gebouwd en instandgehouden.

Een pad van de oprit naar het terras te hebben aangelegd in klinkers in natuurgebied

Beklaagde verwijst naar het vijfde lid van art. 2 van het K.B. dd. 16.12.1971 tot bepaling van de werken en de handelingen die vrijgesteld zijn van de bouwvergunning dat bepaalt dat de aanleg van tuinpaden niet vergunningsplichtig is onder bepaalde voorwaarden. Uit de schets van de verbalisant (zie stuk 12 strafbundel) blijkt dat aan die voorwaarden voldaan was.

Daar voormeld K.B. op het ogenblik van het aanleggen van het terras van toepassing was dient beklaagde dan ook vrijgesproken te worden van de tenlastelegging.

Een betonplaat voor een hondenhek te hebben gegoten in de tuin in natuurgebied

Uit de vaststellingen en foto's die in het strafbundel berusten blijkt dat deze tenlastelegging bewezen is.

Beklaagde merkt op dat de betonplaat ondertussen verwijderd werd, wat ook vastgesteld werd tijdens de plaatsafstapping.

Een stuk grond te hebben gebruikt als parkeerplaats voor voertuigen in natuurgebied

Tijdens de plaatsafstapping werd vastgesteld dat de onverharde parkeerstrook, door wie ook als parkeerplaats kan worden gebruikt.

Terecht merkt beklaagde op dat het DRO, in tegenstelling tot het DORO, het gewoonlijk gebruiken van een grond voor het parkeren van voertuigen niet vergunningsplichtig maakte. Conform het eerste lid van art. 2 Swb. dient beklaagde dan ook vrijgesproken te worden van deze tenlastelegging.

Straftoemeting

De Rechtbank dient - wat de straftoemeting betreft - te oordelen over de bewezen tenlasteleggingen A 2, 3 en 5 en ook over de tenlasteleggingen B 1, 2 en C in zoverre zij de instandhouding van de constructies beschreven onder A2, 3 en 5 betreffen.

Vooreerst werpt beklaagde op dat, in toepassing van art. 21ter Vt. Sv. , de eenvoudige schuldigverklaring kan volstaan.

De Rechtbank stelt vast dat de aanvangstermijn van die redelijke termijn begon te lopen op 19.01.2000, zijnde het (eerste) verhoor van beklaagde waarbij hij kennis kreeg van onderhavige zaak. De Rechtbank stelt tevens vast dat sedert die datum het onderzoek, ook dat ter zitting, gestaag voortgang vond. De redelijke termijn is niet overschreden.

Vervolgens verzoekt beklaagde hem in subsidiaire orde de gunst van de opschorting te verlenen.

De Rechtbank stelt vast dat beklaagde reeds de gunst van de opschorting verkreeg voor de Correctionele Rechtbank alhier, onder meer voor weerspannigheid. Tevens werd hij door de Correctionele Rechtbank alhier veroordeeld voor onopzettelijke doding en inbreuken op het Algemeen Reglement op de Arbeidsbescherming. Beklaagde kan dan ook, gelet op die eerdere uitspraken, bozwaarlijk beweren dat een eventuele veroordeling in onderhavige zaak een gevaar voor sociale declassering zou inhouden. Gelet op de afwezigheid van het gevaar voor sociale declassering kan hem de gunst van de opschorting niet verleend worden.

Een geldboete met uitstel voor een periode zoals hierna bepaald komt passend voor om hem de ernst van de bewezen misdrijven te laten inzien. Daar de verzwarende omstandigheid voorzien in art. 66 DRO en 146 DCRO verbonden is aan de persoon van de overtreder vindt ze ook in onderhavige zaak, ook al bouwde beklaagde zijn eigen woning, haar werking.

Overwegende dat de verdenkingen sub litt. A2, 3, 5, B1, 2 en C in zoverre de tenlasteleggingen B1, B2 en C de instandhouding van de constructies omschreven onder A2, 3 en 5 betreffen, uit éénzelfde misdadig opzet spruiten; dat er dus maar één straf, de zwaarste dient uitgesproken te worden.

Nopens de herstellvordering.

Per brief dd. 18.04.2001 aan de Procureur des Konings leidt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering in. Wat betreft de aanleg van het toegangspad, het bouwen van het houten terras, de betonnen plaat voor het hondenhok en de rechterpoortsteun wordt het herstel in de oorspronkelijke staat gevorderd, zijnde het verwijderen van alle constructies gelegen in het natuurgebied en het afvoeren van de afbraakmaterialen naar de daarvoor voorziene stortplaatsen. Wat betreft de onverharde parkeerplaats wordt de stopzetting van het gebruik als parkeerplaats van de grond van Lams-Vanderheyde gevorderd. Er wordt tevens een dwangsom van 5.000 (oude) BF gevorderd per dag vertraging bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Gelet op de vrijspraak voor de rechterpoortsteun (A1) en de onverharde parkeerplaats (A6) kunnen de herstellvorderingen niet ontvangen worden.

Wat betreft de houten wand (A3), het toegangspac (A4) en de betonplaat voor het hondenhok (A5) stelt de Rechtbank vast dat die werden op- en afgebroken. De vordering tot afbraak van die constructies valt dan ook zonder voorwerp.

Voor wat betreft het terras spreekt de Rechtbank, in hiernavolgende mate, de wettig gevorderde herstellvordering uit en beveelt overeenkomstig art. 149, par 1 DORO de uitvoering van ambtswege binnen een termijn van zes maanden. Ook de gevorderde dwangsom wordt toegekend.

Gezien artikelen : 40, 44, 45, 65, 100 van het Strafwetboek; artikelen 44 § 44 § 1-1°, 45 §4, 64 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 65 van de wet van 29 maart 1962 (B.S. 12.04.1962), zoals nadien geformuleerd in de artikelen 42 §1, 43 §4, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), een houten terras te hebben gebouwd (aan de zijkant zien we de betonnen steunen waarvan enkel het gedeelte niet in natuurgebied werd vergund). artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 149-9°led, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999). artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2°, 3° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15.03.1997), artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999) de bij artikel 99 § 1-1° 28 en 29 w. 1.8.1985; 1 Wet van 5 maart 1952, zoals gewijzigd en aangevuld tot op heden, 2, 11, 12, 14, 30, 31, 34, 35, 37, 40 en 41 van de wet van 15 juni 1935, 162, 182, 189, 190, 191, 194 van het Wetboek van Strafvordering door de heer Voorzitter aangeduid;

Om deze redenen, **DE RECHTBANK**, rechtdoende op tegenspraak,

Spreekt de beklaagde **VRIJ** van de verdenkingen sub litt. A1, 4 en 6 en B 1, 2 en C in zoverre zij de instandhouding van de constructies omschreven onder A1, 4 en 6 betreffen.

Veroordeelt de beklaagde **I** voor wat de samengevoegde verdenkingen sub litt. A2, 3, 5, B1, 2 en C betreft, in zoverre de tenlasteleggingen B1, B2 en C de instandhouding van de constructies omschreven onder A2, 3 en 5 betreffen tot:

een geldboete van **TWEEDUIZEND** gedeeld door 40,3399, verhoogd met 1.990 opdecimen en aldus gebracht op **NEGENDUIZEND NEGENHONDERD VIJFTIEN EURO en VIERENZEVENTIG CENT** of een vervangende gevangenisstraf van **DRIE MAANDEN**,

en tot de kosten, berekend en vastgesteld samen op honderd dertig euro en elf cent, kosten, ondeelbaar veroorzaakt door de bewezen feiten, meer een vergoeding van vijftientwintig euro.

En, gezien de veroordeelde vroeger nooit werd verwezen tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van méér dan twaalf maanden en dat de uitspraak van het tegenwoordig vonnis laat hopen dat het een voldoende reden zal zijn om deze tot be-
ternis te brengen; gelet op art. 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964.

Beveelt het gewoon uitstel van de uitvoering van dit vonnis vanaf heden voor een termijn van **DRIE JAAR**, behalve voor wat de kosten betreft.

En gezien de hogervermelde veroordeling.

Zegt voor recht dat de veroordeelde verplicht is tot het betalen van een bedrag van één keer vijftientwintig euro bij wijze van financiering van het Fonds ingesteld bij artikel 28 van de wet van 1 augustus 1985, bedrag vermeerderd met vijfenveertig decimen, zij een bedrag van één keer honderd zevenendertig euro en vijftig cent.

Verklaart de herstellvordering onontvankelijk voor wat betreft de rechterpoortsteun en de onverharde parkeerplaats.

Stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp valt voor wat betreft de houten wand, het toegangspad en de betonplaat voor het hondehok.

Beveelt, voor het overige, dat de beklaagde de plaats in de oorspronkelijke toestand, dit impliceert :

Het verwijderen van het terras dat in natuurgebied gelegen is en het afvoeren van alle afbraakmaterialen naar de daarvoor voorziene stortplaatsen

zal herstellen binnen de zes maanden, die een aanvang zullen nemen op de achtste dag na betekening van onderhavig vonnis, dit onder verbeurte van een dwangsom van 125 euro per dag dat het herstel niet plaatsvindt binnen de termijn van zes maanden.

Bij gebrek aan herstel binnen voormelde termijn wordt de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur gemachtigd om van ambtswege in de uitvoering ervan te kunnen voorzien op kosten van beklaagde die zal verplicht worden alle uitvoeringskosten terug te betalen op kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de Beslagrechter (cfr. art. 153 decreet betreffende de ruimtelijke ordening).

Nopens de burgerlijke vordering.

De burgerlijke partij vordert een gemengde materiële en morele schadevergoeding ex aequo et bono ten bedrage van 5000 euro, meer intresten.

Daar zij het bestaan van haar schade op heden niet aantoonst is de burgerlijke vordering ongegrond.

Om deze redenen, **DE RECHTBANK,**

Ontvangt de burgerlijke vordering doch verklaart ze ongegrond.

Aldus gewezen en uitgesproken in het Justitiepaleis te Veurne op
bovenvermelde datum, alwaar aanwezig waren :

1, Alleenzetelend rechter, Voorzitter van deze kamer,
Substituut-Procureur des Konings en , Grif-
fier.